

Publicerad: 2007-10-28 17:13

Rush trummade på

Rush bjöd på två set storslagen, kraftfull rock. Jonas Kihlander var lika imponerad av delar av åskådarmassan som av bandet.

RECENSION Rush själva har mer än gärna spött på idén om att de är ett "hata eller älska"-band. För egen del har jag haft en mer behärskad relation till musiken, de elastiska texterna (Neil Peart utsågs nyligen till världens näst sämste rocklyricist av Blender magazine, efter Sting, förstås) och begreppet Rush. De tillhör de stora rockbandens skara, men är ändå lite utav outsiders. Trots att man varit i gång i snart 40 år och sålt runt 40 miljoner album. Musikaliskt är de närmast kameleontaktiga, men ändå alltid Rush, lätta att identifiera genom Geddy Lees distinkta sångröst.

MUSIK

Rush

Globen, Stockholm, lördag 28 okt

Live är bandet lika bombastiskt som på skiva, tack vare att man använder sig av allehanda digitala hjälpmedel, pedalsyntar, Pearts midiplattor och allt vad det är. Inget går förlorat, utom då i synnerhet Lees utlevelseförmåga eftersom han ibland får ägna sig åt ett evigt steppande på grejer vid foten av sin mikrofon och lira keyboard samtidigt som han sjunger och spelar bas och ser ut som en bläckfisk. Alex Lifeson är en delikat gitarrist, men kanske inte direkt överkarismatisk. Men då och då kommer Lee loss och struttar fram och tillbaka, gör små jämfotahopp och ser oförskämt frejdig ut.

Nästan störst behållning i vad som efteråt känns som en lite jämntjock upplevelse hade man av att titta sig omkring. Jag tror aldrig att jag har varit på en konsert med så många lufttrummare. Längst fram till höger om scenen stod två killar i siamesisk förening och följde den gudomlige Neil Pearts varje rörelse, perfekt synkroniserade. Deras handleder rörde sig med reptilsnabba pimpelrörelser så fort ridecymbalen var i användning. En del andra nöjde sig med att ställa sig upp i Globens inte helt fyllda bänkrader och sträcka armarna i skyn som om de avgjort en Champions league-final när klassiska verk som The spirit of radio skruvades in i krysset av kedjetrion Lee, Lifeson & Peart.

Fast om Lee såg nöjd verkade Peart däremot pendla mellan djup koncentration och än djupare bekymmer. Inte ens under det nio minuter långa trumsolot sprider sig några sprittande känslor över hans trumskinnsansikte (vilket de gigantiska videoskärmarna med all tydlighet visar). Men de siamesiska trumpojkarna var desto gladare. Jag hoppas att de fick varsin souvenirtrumstock efter konserten.

JONAS KIHLANDER

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.
Eftertryck eller annan kopiering förbjuden.